

for en Letsindighed, blot fordi den er større eller farligere end, hvad vi sædvanligvis er Vidne til hos vore Medskabninger. Jeg veed jo nok, at Forstandighed ikke just staar højt i Kurs i disse de store Følelsers Dage. Vor Tids Helt er Konfusionsmageren, der overalt render Panden mod Væggen og tilsidst brækker Halsen ved at dratte over sine egne Ben, — hvad der poetisk kaldes hans tragiske Skæbne. At se sig for, at bruge sine Øjne og Øren og overlægge en Sag, før man handler, . . . det er altsammen noget, der er den sande Mandighed uværdigt, og som medlidende overlades til Kræmmer-sjæle og Spidsborgere. Er det ikke saa?“

„O, gak den gyldne Middelvej — dens Endemaal bedrager ej!“ deklamerede Frk. Ragnhild. „Er det ikke saadan, det hedder i den underskønne Sang, De plejer at citere for mig?“

„Javist — netop!“ svarede Pateren med opvældende Varme. „Jeg anser det virkelig for en højst gavnlige Lære at præke i vore Dage, hvor vi alle har en sygelig Tilbøjelighed til at lave os til Undtagelser og interessante Fænomener. Paa det Almenmenneskeliges Bekostning plejer vi omhyggelig vore Smaaiejendommeligheder, opelsker med Flid en eller anden lille Særhed, en eller anden fiks Ide, bare af Frygt for at blive „som alle andre Mennesker“ — det værste, nogen veed. Vi maa absolut være noget for os selv, være selvstændige, have Særpræg, som det hedder. Dogmernes Tid er jo forbi! Enhver, der ikke vil anses for en Dosmer, maa have sin private Mening om alt mellem Himmel og Jord, maa i det allermindste paa egen Haand have udgrundet Verdensgaaden og kunne aabenbare en hjemmestrikket Opfattelse af Gud, Himlen, det hinsidige Liv o. s. v.“

„Hvor De bliver ivrig, Hr. Pastor! . . . Forresten maa De for Guds Skyld ikke tro, at jeg vil forsvare Hr. Hansted. Jeg har blot tilladt mig den spagfærdige Bemærkning, at man i hvert Fald maa indrømme ham